

2023. Törökország Antalya Erasmus

A kiutazás és a szállás:

2023. február 25.-én indultunk Antalyába rajtam kívül még 4 osztálytársammal, 3 gyógypedagógus diákkal és egy kísérő tanárral reggel 9 órakor. Az út körülbelül 2 és fél óra volt viszont Törökországban 2 óra eltolódás van, így csak délutánra értünk oda olyan 14:30 körül. Miután megkaptuk a bőröndöket találkoztunk a mentorunkkal/idegenvezetőnkkel aki busszal elvitt minket a szállásunkra. A szállásunk 3 hétig a Gülizar Hotel volt a Konyaalti negyedben. A szálláson 2 és 3 személyes szobákban voltunk elhelyezve egy szinten egymás mellett. A szobákat mindennap takarították, ágyneműt heti 2-szer cseréltek, a ruháinkat mindig kimosták ingyen. A ruháinkat kivasalva, összehajtva kaptuk vissza. A hotelben mindenki nagy szeretettel fogadott minket, mindenben segítettek, kedvesek voltak, viszont kicsit nehezen értettük meg magunkat az idegenvezetőnk nélkül mert nem nagyon beszéltek az angol nyelvet. A reggeli svédasztalos volt, ebédet a munkahelyen vagy pedig a szállás melletti étteremben kaptunk, ahol egyébként minden este vacsorázunk. Nagy választási lehetőségek voltak az étlapon így a 3 hét alatt mindent kipróbáltunk ami ott szerepelt. Rajtunk kívül a szálláson voltak még más erasmusos diákok is, így próbáltunk velük összebarátkozni ezzel is használni az angolt. Az első héten az idő nagyon jó volt, napközben volt 22-24 fok is, így nagyon örültünk az itthoni hideg után ennek a melegnek. Viszont a második héttől kezdve kezdett elromlani az idő, esett az eső és voltak nagy viharok ami nagyon elrontotta a kedvünket, mert így nem lehetett sehova se menni hétvégén és délutánonként.

Első kulturális kirándulás (02.26):

Ahogy megérkeztünk másnap már mentünk is kirándulni a másik erasmusos csoporttal. Reggel 10 óra körül indultunk és másfél órát mentünk a kisbusszal Side óváros felé. Ebéd körül értünk oda így elmentünk ebédelni mielőtt bementünk volna a városba. Ahogy végeztünk az ebéddel

már indultunk is a város felé, a végső állomás a tengerpart volt. Ebben a városban különféle ókori emlékek vannak mint például van egy ókori római színház. Az óváros tele van rengeteg bolttal és áruval akik könyörögtek nekünk, hogy nézzük be mindenhova, hatalmas csábítások voltak minden boltban, de vigyáznunk kellett, mert tényleg mindenhova be akartak minket hívni. Majd a városon keresztül megérkeztünk a tengerpartra, ott készült pár csoportkép és indultunk a következő megállóhoz, ami szintén egy ókori emlékmű volt. Ez volt Apollon temploma. Ez után még kicsit sétáltunk a tengerparti sziklákon, képeket csináltunk és utána vissza indultunk a város másik főutcáján. Itt szabadon engedtek minket és kaptunk 2 óra szabadidőt, így a csapat feloszlott és kezdődött a felfedező túra. Útközben találtunk egy elkerített műemléket, amihez lehet nem szabadott volna odamenni, de mivel láttunk más embereket is ott sétálgatni, így úgy gondoltuk, hogy nem szabad kihagyni semmit, hogy ha már itt vagyunk. Így találtuk meg a Devlet Agorasi névre hallgató műemléket. Miután itt is mindent lefotóztunk kicsit kijebb sétáltunk a romoktól és eléink tárult a homokos tengerpart, egyszerűen gyönyörű volt. Ahogy letelt a 2 óra szabadidő sajnos vissza kellett menni Konyaaltiba szóval visszapattantunk a kisbuszba és hazafelé vettük az irányt. Természetesen mindenki nagyon elfáradt, így a buszon síri csend volt mivel mindenki aludt a nagy túra után. Vacsoráztunk és már mentünk is aludni mert nagyon fáradtak voltunk.

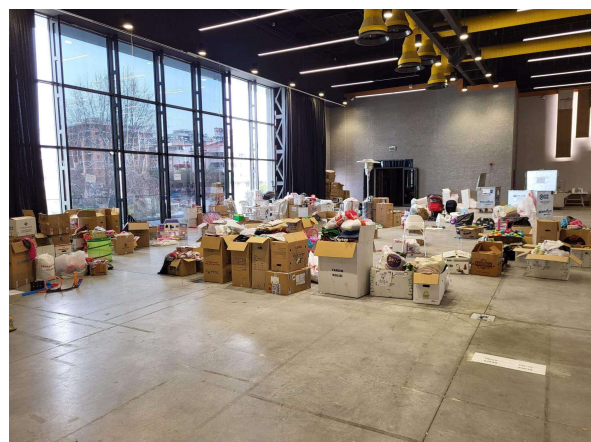

Első hét (02.27-03.03)

Az első héten kezdetét vette a szakmai gyakorlat tanulása és használata. Első nap megreggeliztünk és elindultunk a kisbusszal a hegyek felé, a hegyek aljában volt egy kissé elhagyatott helység ahol volt egy logisztikai központ aminek a neve 'Konyaalti község tudományos igazgatósága park és kert igazgatóság'. A logisztikai központból pedig vissza mentünk a városba ahol az önkormányzat kihelyezett adományközpontot alakított ki, ahol a földrengés által károkat szenvedett embereknek gyűjtöttek adományokat. Ott körbe vezettek

minket, mindent megmutattak, hogy hogyan működik, minden helységben/szobában más-más dolgot csináltak. A bejáratnak a szintjén ételt csomagoltak (konzervek/étolaj/hüvelyes zöldségek/liszt), ezen a szinten még a gyerekeknek válogattak könyveket, iskolai cuccokat, és sok játékot. Az alsó szinten ruhákat válogattak minden korosztálynak, külön-külön minden ruhadarabot. Az egyik oldalt voltak a női ruhák a másik oldalt a férfi ruhák és középen voltak a gyerekeknek való ruhák. Ezen a szinten volt még egy másik bejárat ahol azok az emberek álltak és várhoztak akik jöttek, hogy leadhassák az adományokat. Mindezek után, hogy körbe vezettek, egy nagy tárgyaló terembe mentünk, ahol az önkormányzatban dolgozó emberek ültek és nézték a kivetítőt a híradót és közben a teendőkről beszélgettek és teázak. Minket leültettek és akkor szerintem mindannyian nagy embereknek éreztük magunkat, hogy ott lehettünk egy ilyen fontos megbeszélésen. Megkínáltak minket is teával, amit persze kötelező volt mindig elfogadni, mert ha nem fogadtuk el akkor azt bunkóságnak fogják tartani. A teázás után megebédeltünk velük és még a nap folyamán elmentünk egy gyár látogatásra is. A gyárban megismerhettük, hogy hogyan is működik egy helyi gyár. Ebben a gyárban takarmányeledelt gyártottak és csomagoltak, és azután a futószalag segítségével pedig felpakolták a szállító teherautóra. A gyár után visszamentünk a szállásra és elmentünk vacsorázni. A második nap már egyenesen az adományközpontba mentünk ahol egyből ketté választották a csapatot és a csapat egyik fele lement ruhákat pakolni/hajtogatni a másik része a csapatnak pedig fent maradt és játékokat válogatott. Én abban a csapatban voltam akik fent maradtak, így én is játékokat válogattam. A feladatunk az volt hogy a dobozokat ki kellett nyitni és a benne lévő játékokat/könyveket/iskolai felszereléseket külön kellett válogatni, ami pedig törött volt vagy haszontalan, mert nem volt alkalmas semmire azt pedig kidobtuk. A szétválogatott tárgyakat külön csoportokba halmoztunk majd vissza dobozoltuk őket. Ezt csináltuk ebédig, majd megebédeltünk és visszamentünk a szállásra a miénk volt a délután. Azon a délutánon lementünk a partra, mert nagyon jó idő volt és ott napoztunk és még párán a vízbe is bemelegszkedtek, köztük jómagam is. A hét utolsó 2 napjában mindig az adományközpontban voltunk és ugyanúgy dobozokat nyitottunk, válogattunk és dobozoltunk vissza. Viszont elérkezett a hétvége és én nagyon örültem, hiszen kint ünnepeltem a születésnapomat, így ez egy hatalmas boldogság volt számomra, hogy kint lehetek és ott tudom megünnepelni. Tehát péntek este együtt ünnepelt a csapat.

Kertészet (03.01)

Szerdán viszont nem dolgozni mentünk hanem gyárt látogattunk mégpedig egy kertészetet. Ebben a kertészetben ott helyben nevelik a növényeket, nagyon érdekes termőtalajon, merthogy a “föld” az egy fehér anyag, ami olyan mint a hungarocel. Ebben az anyagban megvan minden olyan ásványi anyag és vitamin ami a növénynek kell, így nem kell a földet használni. Ezen kívül ez a cég még foglalkozik a helyi padok gyártásával és karbantartásával, valamint ők gyártják a helyi játszóterekre a játékokat (csúszda, mászóka, hinta).

Második kulturális program (03.04):

A következő hétvégén ismét kirándulni mentünk, viszont most már egy nagyobb túrára mentünk a hegyek közé az Olymposra. Az Olympos egy ókori emlékmű, ami valaha egy város volt a tenger partján. Rengeteg megmaradt rom van itt, és vannak tájékoztató táblák ahol alaprajzok segítik, hogy el tudjuk képzelni hogyan is nézett ki amikor még állt ez a város. Ide is nagyjából egy másfél órát utaztunk a kis buszunkkal. Egyszer le is robbant a busz a semmi közepén a hegyek között, amin jót neveltünk az elején, csak azután átgondoltuk, hogy mi fog történni hogyha innentől kezdve gyalogolni kell majd az Olymposig. Szerencsére a busz hamarosan új erőre kapott, így már mehettünk is tovább az úticélunkig. Mielőtt megérkeztünk volna bementünk egy kisboltba és feltankoltunk minden nasiból, mert tudtuk hogy hosszú napunk lesz és valahogy túl kellett élni. Miután megérkeztünk megvettük a belépő kártyákat és kezdődhetett a felfedezés. A csapat itt is több részre oszlott már az elején, mert ki gyorsabban ki pedig lassabban haladt a látványosságok megtekintésével. Azt el kell mondanom, hogy a mi csapatunk minden kis zeg zugba benézett, így nyilván mi értünk a tengerpartra utolsónak. De minden megérte, mert ez a hely is nagyon szép volt. Nagyon védik a természetet és figyelnek a környezetre, így semmi szemét nem található itt. Ahogy mindenki megérkezett a tengerpartra, ott pihentünk meg 1 órára, ott ettünk, képeket csináltunk, volt aki sziklát mászott, valakik térdig bementek a tengerbe és ott álltak a hullámokban. A kis pihenő után mentünk tovább, mert volt

még egy hely ahova elmentünk az nap. Ugyanúgy a hegyek között volt, így az Olymostól körülbelül egy fél órát mentünk a kisbusszal. Itt a hegyre egy kiépített lépcső vezetett amin felkellett csak sétálni és már ott is voltunk. Ennek a sziklának az volt a látványossága, hogy a sziklában lyukak voltak, ahonnan tűz jött ki. Ez azért valósulhat meg, mert a szikla alatt magma van, ami melegen tartja és táplálja a tüzet, a lyukon át oxigén jut be, így a tűz soha nem alszik ki, és a lyukakon kicsapnak a láng-nyelvecskék. Ott fent megnéztük a naplementét és indultunk vissza a kisbuszhoz, a visszavezető úton mindenki bealudt, nagy csend volt a buszon ami furcsa volt. Ahogy visszaértünk a szállásra elmentünk vacsorázni és mivel késő volt már így mindenki egyből ment aludni.

Az Óváros (03.06)

Ezen a napon, nem mentünk se dolgozni, se gyárat látogatni, így eldöntöttük, hogy hasznosan fogjuk tölteni azt a napot is, így összeszedtük magunkat és elindultunk az óvárosba. Ottinger tanárúr már elmondta nekünk az odavezető utat és hogy hogyan és milyen busszal kell menni, így már indultunk is reggeli után. Az odavezető út nagyjából 45 perc volt, átszállás nélkül és egy kis sétával. Miután odaértünk, egy kisebb “terazon” voltunk így körbe néztünk, hogy mi merre van és a bazár felé indultunk. A bazár hatalmas volt, egy komoly labirintus, így ameddig nem ismertük ki magunkat együtt maradtunk. Minden árus, beszélt hozzánk, hívtak minket, hogy vegyünk valamit vagy csak nézzük meg, hogy miket árulnak. Amikor pedig meghallották, hogy magyarul beszélünk és, hogy magyarok is vagyunk egyenesen imádtak minket. A törökök nagyon szeretik a magyarokat valami miatt, szóval hatalmas sikert arattunk mindig, soha nem voltak erőszakosak velünk, mindig kedvesek voltak és hogy ha valamire nemet mondtunk akkor nem erőltették, hanem megértették, hogy nem akarjuk az adott cuccot. Konkrétum nem volt senkinek semmi elképzelése, hogy mit akarna venni, és annyi minden volt, hogyha választani is akartunk volna valamit, akkor sem tudtunk volna. Rengeteg szőnyeg volt, ami engem el is varázsolt és egyből venni akartam egyet, így nagyon sok boltba benéztünk és válogattunk a szőnyegek között, míg egyszer találtunk egy nagyon kedves bácsit, akinek egy kis boltja volt szebbnél szebb szőnyegekkel. Így a bácsinál vettem meg a szőnyeget, és mindenki nagyon örült, mert nem hajtogattam többet, hogy kell egy szőnyeg. Majd amikor a bazár végére értünk és leértünk a kikötőbe, mindenki megállapította, hogy éhesek lettünk. Visszamentünk oda ahol leszálltunk a buszról és ott beültünk egy étterembe, és utána pedig visszaindultunk a hotelbe. A vissza út már sokkal nehezebb volt, mert nem oda jött a busz ahol leszálltunk, ezért meg kellett keresni a másik buszmegállót, szóval párszor eltévedtünk, de szerencsére visszaértünk a hotelbe. Nagyon elfáradtunk, ezért vacsora után már mentünk is aludni.

Sör raktár (03.07)

Másnap mentünk gyárat látogatni ami nagyon izgalmas volt, mert egy sör raktárba mentünk el, ahol mindenki nagyon kedves volt velünk. Aki tudott angolul azokkal nagyon jól beszélgettünk. Ez a raktár a városnak a központjában helyezkedik el és mintegy 45 alkalmazottja van. A főnök elmondott mindent a raktárral kapcsolatban, elmondta, hogy mikor szoktak szállítani, hogyan szoktak szállítani, milyen mennyiség felett van kedvezmény, és hogy hogyan szedik be a pénzt. Megtudtuk, hogy csak az óvárosba évente több mint 350 ezer darab üveges sört adnak el, éttermeknek és hoteleknek, emellett rengeteg promóciós ajándékot is adnak a törzsvásárlóknak. Minden év március és április környékén szerződést kötnek a cégekkel, és rabat kedvezményt ajánlanak 50 ezer liter felett. A szállítást egy kis tehergépkocsival oldják meg, és először délelőtt kiszállítják a megrendelt mennyiséget és amikor mindenkinek ki lett szállítva az áru, akkor délután újra körbe mennek, és összeszedik a pénzt az árukért. Nagyon érdekes volt, és a végén az egyik osztálytársam még targoncát is vezethetett, ami csak viccesebbé tette azt a napot. A raktárban kaptunk ajándékokat is, ami még jobban megerősítette bennünk, hogy kedvelnek minket, és hogy itt milyen kedvesek az emberek.

Hungarocell gyár (03.09)

Ezen a napon egy olyan gyárba mentünk ami szintén kiterjedt az egész kerületre, sőt az egész városra, ez pedig a hungarocell gyár volt. Ehhez a gyárhoz 1 órát mentünk a busszal, de még így is a város közelében maradtunk. Ez a gyár is a hegyek között volt így az odavezető út megint csak gyönyörű volt. Ahogy odaértünk egyből fogadtak is minket, így már bent is voltunk a gyárban. Itt hatalmas hungarocell tömbökkel dolgoznak. Az egyik géppel, sok felhevített dróttal, egyenes darabokra tudják vágni a nagyobb darabokat. Ezeket az egyenes formákat házfalakra szokták feltenni szigetelő darabként, vagy pedig díszítésként. Viszont mielőtt felkerülnek a házakra ezek a darabok, előtte lekenik olyan anyaggal ami vízlepergető és ami megvédi őket és így sokkal időtállóbbak. Aki körbevezetett minket az azt mondta, hogy ezek a darabok lekezelve minimum 10 évig is bírják. Rengeteg egyenes forma hozható ki belőlük, különböző díszítéssel és különböző formájuk lehet. Egy másik gép kicsit komplikáltabb darabokat is tud gyártani, ott már a laptopon tudják megszerkeszteni és bevinni ebbe a gépbe, hogy kivágja az adott formát. Ezzel a géppel lehet különböző állatokat kivágni, és tud oszlopokat kivágni különböző méretekben. Ennek a gyárnak van egy hatalmas katalógusa amiből a vevő rengeteg méret, szín, forma és dekoráció közül tud választani. Ezután a laptopon lévő tervező-programot is megmutatták, hogy hogyan szerkesztik meg a formát, és hogyan viszik be a gépbe ami kivágja Majd ezt egy kis tea követte és utána amilyen kérdést felmerült bennünk feltettük és mentünk vissza a hotelbe.

Antalya Substrat (03.15)

A Van der Knaap egy holland családi vállalkozás, aminek az egyik kirendeltségénél jártunk az Antalya Substrat-nál ezen a napon. Itt az emberek nagyon nagyon kedvesek voltak és itt végre, ha nem is tökéletesen, de nagyon jól beszéltek angolul, így nem kellett fordítót használni és mindent megértettünk, ami végre nagyon jó volt. Először egy tárgyaló terembe mentünk, ahol egy jót beszélgettünk a tulajdonossal, kaptunk süteményeket és innivalót is. A tulajdonos csak 35 éves, így egyből megtaláltuk a közös hangot vele és jókat tudtunk nevetni vele, mindent elmondott magáról, hogy mennyit tanult, hogy merre járt, merre dolgozott, és hogy hogyan talált vissza Törökországba. Ezek után elkezdődött a körbevezetés a gyárban. Itt a kókusz külső rétegéből készítik a termőföldet. A kókuszt főként Indiából és Sri Lankából vásárolnak és onnan hozzák Törökországba. Ezt a kókusz maradványt vízzel permetezik addig amíg egy egységgé összeáll, majd kiszárítják, majd utána szitával szétválasztják a durvább termőföldet a finomabbtól, amíg végül egy a földhöz hasonlító anyagot kapnak. Ezek után a felhasználási céltól függően ásványi anyagokat, valamint vitaminokat adnak a termőföldhöz, hogy ezzel is növeljék a minőségét. Ezeket a termőföldeket egy nagy rakodó géppel viszik az egyik helyről a másik helyre a raktáron belül, így nagyon kellett figyelniük nehogy a traktor mögé kerüljenek. Elmondták, hogy az időjárás Antalyában nem a legjobb, így e miatt nem lehet mindenféle zöldséget, gyümölcsöt termesztetni. Például avokádót sem lehetne, de ezzel a termőfölddel mégis megoldható, mert olyan ásványi anyagok vannak benne, ami segíti az avokádó fejlődését. Nagyon sok helyre exportálnak más országokba is mint például Oroszországba, Ukrajnába és Észtországba is. Fő profiljuk a 'big-bag', amiről azt kell tudni, hogy a kis méretű dobozokba teszik a tömbösített száraz termőföldet és így exportálják. Elmondhatnom, hogy mindenkinek ez volt a kedvenc gyár látogatása és nagyon sajnáltuk, hogy idejöttünk legutoljára.

Hazaút és összegzés:

Március 18-án reggel hajnali 5-kor keltünk és 6 órakor indulunk a reptérre. Néhány más országból érkezett erasmusos diák, akikkel nagyon jóba lettünk, ők felkeltek és elbúcsúztak tőlünk, amitől még szomorúbb lettem, mert tudtam, hogy most tényleg haza kell menni és nagyon nem akartunk hazamenni. A reptérre vezető út halkán telt, mert mind fáradtak voltunk a korán kelés miatt. Valaki aludt, valaki zenét hallgatott, valaki meg csak bambult ki az ablakon. Korán indultunk, hogy ne keveredjünk dugóba és időben kint legyünk a reptéren, de annyira nem volt senki se az utakon, hogy egy fél órán belül kint voltunk a reptéren és így kicsit túl korán ott voltunk. Ez nem volt baj, mert így legalább normálisan, kicsit érzelmesen el tudtunk búcsúzni a mentorunktól. Nagyon sokat köszönhetünk neki és mindenkinek, aki kint volt és velünk volt ebben a 3 hétben. Az út haza gyorsan eltelt, mindenki vagy aludt a gépen, vagy pedig zenét hallgatott. Reggel 10 órára értünk haza itthoni idő szerint. Elbúcsúztunk egymástól a reptéren, a csapat feloszlott. A hétvégét mindenki a családdal töltötte, de persze azért tartottuk a kapcsolatot és minden egyes mozdulatunkat leírtuk a közös csoportunkba.

Azt hiszem elmondhatom, hogy ez az út mindentekintetben nagyon sokat tett az életemhez. Mind szakmai szempontból, mind baráti és mind érzelmi szempontból. Nagyon sok tapasztalatot szereztem szakmai szempontból, mert végre nem csak ppt-ben láttam és tudtam elképzelni hogyan is működnek ezek a gépek és a gyárak, hanem élőben láthattam. Jó volt egy adományozó központban dolgozni és segíteni a rászorultaknak és tudni, hogy jó helyre fognak kerülni a tárgyak amiket kiválogattunk, és hasznos dologra fogják használni akiknek szükségük van rá, és tudni, hogy nem volt haszontalan a munkánk. Jó volt, hogy bárhol jártunk mindenki azt mondta, hogy szívesen látna majd minket ott dolgozni, és valahogy el is tudnám magamat

képzelné ott élni és dolgozni is. Nagyon jó volt új embereket megismerni és új barátokat szerezni, és főleg, hogy külföldi barátaink is lettek és így az angol tudásom is nagyot fejlődött. Nagyon fejlődtem önállóság szempontjából is, hiszen ott voltunk egyedül 3 hétig egy idegen országban, de mégis bármi probléma jött velünk szembe mindent megoldottunk, vagy kaptunk segítséget a mentorunktól, aki szintén mindig ott volt nekünk és ott segített nekünk ahol tudott. Aki következőnek megy majd Törökországba csak ajánlani tudom, mert annyi élménnyel és tudással gazdagodtam, hogy ez egy örök emlék marad nekem. Hálás vagyok mindenkinek, aki segítette, hogy ki tudjunk menni és minden ami kint történt velünk az megvalósult.